

Дз.Багаслаўскі

БРАЧО

Дзеючыя асобы

Міццяй

Ігар

Мост, адкуль добра відаць прывабны выгляд на раку, за якой стаіць начны горад са сваімі шматпавярхоўкамі і камінамі заводаў. На мосце стаіць Міццяй. Хлопец апрануты ў шырокія нагавіцы, вялізарную цёплую байку з капялюшам, за спіной ў яго заплечнік. Абапершыся лакцямі аб поручы, хлопец паліць.

Праз нейкі час з'яўляецца другі хлопец, які апрануты занадта проста: абыякія чорныя джынсы, цёмны швэдар і цёмная спартыўная куртка. Ён спыняецца збоку. Глядзіць на горад, пасля няўпэўнена паварочвае галаву да Міццяя, які адчуўшы позірк Ігара, таксама паварочвае галаву ў яго бок. Іх позіркі на нейкі час сутыкаюцца. Міццяй, не апускаючы вачэй, выкідвае недакурак у раку, сплёўвае і адварочваецца. Ігар няўпэўнена перамянаецца з нагі на нагу.

ІГАР: Прабач, цыгарэткай не пачастуеш?.. Эй, ці чуеш?.. Цыгарэтай не пачастуеш?

МІЦЯЙ: (Вымаючы з вушэй навушнікі) Што?

ІГАР: Цыгарэтай не пачастуеш?

МІЦЯЙ: Трымай. (Дастае з кішэні пачак, кідае Ігару).

ІГАР: О, прыняў.

МІЦЯЙ: Прыняў "Pall Mall". Прыкольна.

ІГАР: Дзякуй. (Кідае пачак назад Міццяю) І ты прыняў "Pall Mall".

МІЦЯЙ: (Сам сабе) Прыняў "Pall Mall", братан, а ты не чакаў... на-на-на... аўрал... дзевяты вал... фінал...

Ігар запальвае. Міццяй, начапіўшы навушнікі, зноўку глядзіць на раку, нешта перабіраючы вуснамі.

ІГАР: Прабач... Што, зноў не чуеш?.. Прабач кажу, гэі!

МІЦЯЙ: (Зноў дастаючы з вушэй навушнікі) Ну, што?

ІГАР: Да я так...

МІЦЯЙ: А-а-а... (Чапляе навушнікі)

ІГАР: Ды не, я спытаць хацеў.

МІЦЯЙ: (Вымаючы навушнікі) Ну, пытайся.

ІГАР: Ты таго... ты Міццяй з "Уліс з Вуліц"?

МІЦЯЙ: Ну.

ІГАР: Файна. Я цябе ведаю, карацей.

МІЦЯЙ: Ну.

ІГАР: Ды не, нічога, проста прыкольна.

МІЦЯЙ: Што прыкольна?

ІГАР: Ну там... цябе сустрэў, вось. Там... цыгарэту стрэльнуў.

МІЦЯЙ: І што?

ІГАР: Ды не, я як бы так, карацей, прыкольна там, ну...

МІЦЯЙ: Зразумела.

Міцяй, начапіўшы навушнікі, адварочваецца. Ігар разумее, што Міцяй не хоча далей працягваць размову, нярвозна таўчэцца на месцы.

ІГАР: Слухай, гэі, прабач, што зноў надакучваю... Эй, прабач, кажу, што зноў чапляюся...

МІЦЯЙ: Ну што яшчэ табе?

ІГАР: Ну, я таго, яшчэ запытаць хацеў.

МІЦЯЙ: Ну, пытай.

ІГАР: Таго... што гэта за назва ў вас такая дзіўная? Што гэта за "Уліс з вуліц"?

МІЦЯЙ: Аааааа, так гэта ў знак пашаны аднаго клёвага чалавечка.

ІГАР: Таксама рэпера?

МІЦЯЙ: Чорт... (чапляе навушнікі)

ІГАР: Ды пачакай ты, я проста не дужа дасведчаны ў вашым рэпе. Так паслухаць магу, прыкольна спяваеце...

МІЦЯЙ: Чытаеце.

ІГАР: Што?

МІЦЯЙ: Не спяваеце, а чытаеце! Рэп чытаюць!

ІГАР: Ну, я ж і кажу, што не вельмі цямлю. Так што там, назва каму прысвечана? Гэта той, якога застрэлілі?

МІЦЯЙ: Не, гэта не Тупак Шакур. Мы прысвяцілі, як ты кажаш, назву Джэймсу Джойцу Улісу - пісьменнік такі!

ІГАР: А чаму?

МІЦЯЙ: Што чаму?

ІГАР: А чаму яму?

МІЦЯЙ: А так захацелася.

Паўза. Міцяй адварочваецца. Ігар доўга глядзіць на яго спіну, няўпэўнена перамінаецца з нагі на нагу

ІГАР: Ну, ты прабач, што я тут такі назола, проста цікава, як вы тамака жывеце і ціпа таго, гэта ж прыкольна ведаць, пагадзіся?.. Да ладна, чаго ты пакрыўдзіўся, мне ж проста цікава...

МІЦЯЙ: А што, целіка дома няма? На МузТВ табе шмат чаго раскажуць.

ІГАР: Да хлусяць там пра ўсё. Што думаеш, я не бачу, што там адна брахня ідзе? Бачу. Яшчэ як бачу! А тут выпадак такі: цябе сустрэў. Разумееш, я сам зараз пра ўсё магу даведацца без таго теліка, разумееш, у цябе пра ўсё распытаць.

МІЦЯЙ: І што ты думаеш: я так ўсё табе і раскажаў?

ІГАР: А чаму і не, ты ж мяне цыгарэтай пачаставаў. Я ж бачу. Ты нармальны пацан.

Без усякіх там пантоў, фанабэру. Карацей, звычайны: такі, як і я!

МІЦЯЙ: Ты кім сябе зараз уявіў, Паф Дэфі фіговы? Хто ты і што ты, каб я табе вось так у залатым куфэрачку ды з чырвонай стужачкай усё павыкладываю?

ІГАР: Да ў тым-та і справа, што "ніхто-нішто". Разумееш, пра што я? Таму і няма чаго табе баяцца, што я для цябе ніхто? Ты, блін, думаеш, што людзі проста так ноччу на мост ходзяць? Ну, што маўчыш, зачапіў, зачапіў я цябе? Міцяй, ну не дарма ж ты сюды прыйшоў, а калі прыйшоў, то давай, давай пагаворым, што табе?

МІЦЯЙ: Ты што, псіхолаг?

ІГАР: Ды які я, нафіг, псіхолаг, я, блін, на заводзе пасля ПТВухі бабкі зарабляю. Я проста жыццё люблю, спрабую яго зразумець, цяміш? Мне ж усё роўна, хто ты, я проста чалавеку хачу дапамагчы

МІЦЯЙ: Ты што - хворы?

ІГАР: Ды нармальны я. Нармальны. Такі, як і ты. Толькі думаю, мабыць, больш чулы.

МІЦЯЙ: Слухай, ты, нармальны. Ты ж некуды ішоў? Так і ідзі!

ІГАР: Ды нікуды я не ішоў. Проста гуляў. Не мог я сёння заснуць, вось і падумаў прыйсці сюды. Я люблю тут бываць. Тут файна. Недзе а трэцяй гадзіне цягнік несціся будзе. Класнае адчуванне! Мост калоціцца, махіна гэта ляціць, усё грахоча... эх, не ведаю нават, як гэта словамі абазначыць.

МІЦЯЙ: (Абапіраецца спіной да парэчаў, запальвае, кідае пачак Ігару) Цябе як завуць?

ІГАР: Ігарок.

МІЦЯЙ: Ну і пра што ж ты, Ігаруня, хочаш даведацца? Давай, пытайся.

ІГАР: Ды я нават неяк і не ведаю. Слухай, нешта я разгубіўся...

МІЦЯЙ: Ты пытаўся, чаму назва ў нас такая дзіўная "Уліс з вуліц", а таму што абрыдала чуць гэтыя тупыя назвы накшталт "Голас вуліц" альбо "Браты славеснасці", ведаеш, ёсць яшчэ адна група, "Мара" называецца. (Смяецца). Я вось не магу ўцяміць: мараць-та яны пра што, якім, блін, месцам гэтыя людзі думалі, калі яны гэткую назву выбралі. Група "Мара". Дэбілы!.. Таму мы і назваліся "Уліс з вуліц", разумееш, з павагі да пісьменніка.

ІГАР: А што ён, мабыць, вам тэксты піша?

МІЦЯЙ: (Смяецца) Не, ён нам не піша. Мы неяк самі. (Смяецца, пасля крыўляючы) Ён вам тэксты што лі піша?.. Слухай, ты адкуль такі з'явіўся?

ІГАР: Ды я тут недалёка живу...

Міцяй рагоча ва ўсё горла. Ігар спачатку з асцярожнасцю на яго паглядае, пасля пачынае рагатаць разам з ім. Яны доўга смяюцца. Міцяй па-братэрску абдымае Ігара.

МІЦЯЙ: Разумееш, брачо, пасцябацца над гэтамі прыдуркамі хацелі. Ты, брачо, не думай, што я там куслівы неякі, не. Мабыць проста надакучыла ўсю гэтую лухту чуць. А паслухай яшчэ: гурт "Выклічнік"! Ну, як табе?

ІГАР: Ды нармальна, а што?

МІЦЯЙ: Ды ты ж уяві – "Выклічнік"! Яны ж павінны ўвесь час толькі амаль мычаць "ыы-ээ-юю", ці як? Таму мы іх такім чынам і лажаем, разумееш?

ІГАР: Прыкольна.

МІЦЯЙ: Ты вось скажы мне, Ігарок, ты мяне "зоркай" лічыш?

ІГАР: Шчыра?

МІЦЯЙ: Не, па прыколу, блін! Толькі так.

ІГАР: Ну, калі шчыра, то канешне. У вас, блін, кліпы па целіку, на радыё вас увесь час круцяць, ды і нагул вас прыемна паслухаць, вы мне з маімі пацанамі да спадабы. Не, я не маню. На сам рэч.

МІЦЯЙ: Дзякуй. Я вось толькі, Ігарок, сябе "зоркай" не лічу.

ІГАР: Што?

МІЦЯЙ: А то! Вось ты мяне да размовы прыцягнуў, так? А ты ж маеш рацыю: ад няма чаго рабіць людзі начамі па мастах швэндаюцца. Ды не, ты раптам не падумай, што я там нейкі патэнцыяльны самагубца, не, я не з прыдуркаў нядбайных, я нармальны. Проста надакучыла ўсё. Вось і прыйшоў сюды ў цішы пабыць, пачак цыгарэт выкурыць. Замарыўся.

ІГАР: Ну, нічога, адпачнеш яшчэ.

МІЦЯЙ: Усе адпачнем... калі-небудзь. Я, Ігарок, калі на рамана-нямецкім факультэце давучваўся, думаў, што толькі б не настаўнікам у школу, а зараз часам думаю – дарма. Прышоў бы зараз да дзяцей і вось такім чынам пачаў бы: "Наё-ць вас дзеці ўвесь час і ўсюды", так, менавіта так бы і сказаў! А што ты рагочыш?

ІГАР: Да цябе б адразу са школы пагналі б.

МІЦЯЙ: А яны б мне пакляліся, што нікому і нічога! Але каб яны абавязкова ведалі! Гэта важна, вельмі важна – ведаць! Ты кажаш, што на МузТВ адна брахня. Так, але ж зразумей, што 99% малых сцыкух гэтага не разумеюць, не даходзяць яшчэ сваімі мазгамі. Яны моляцца там на

свойго Білана альбо яшчэ каго, і ўсё. Яны ж не могуць нават нейкую логіку з той інфармацыі вызначыць. Ды і яна ім і не патрэбна. “Білан на апошнім фэсце быў разам з нейкай-тамака”, і ўсё: у паловы сцыкух у кантакце праз гадзіну новы статут “Я цябе ненавіджу”. А ён, можа, і быў на тым фэсце толькі таму, каб яго па целіку больш пакруцілі, узгадалі пра яго яшчэ раз, а на самрэч яго пасля два дні валтузіла, што ён з тай самай кабылай...

ІГАР: Слухай, Міцяй, а адкуль ты пра ўсё гэта ведаеш?

МІЦЯЙ: Ды нічога я не ведаю. Нічога! Проста бачу так, разумееш?

ІГАР: Таму ты і не лічыш сябе “зоркай”?

МІЦЯЙ: ... і таму, і не таму.

ІГАР: Міцяй...

МІЦЯЙ: Называй мяне Зміцерам, а?

ІГАР: Добра.

МІЦЯЙ: Згадзілі ўжо ўсе гэнтыя “Міцяі”, “Пашцеты”, “Шэфы”. Які з яго, нафіг, Шэф? Ведаеш, у шоў-бізе галоўнае - гучнасць. Ты цалкам павінен адпавядаць мянушцы. Раз Шэф, будзь ім! Усё! Кропка.

ІГАР: А калі проста плюнуць?

МІЦЯЙ: І плюнь. Плюнь... Вось зараз плюнь!

ІГАР: (Плюе) І што?

МІЦЯЙ: А пра тое я ў цябе буду пытацца: і што? Што змянілася? Ды ні-фі-га! Таму і вымушаны ўвесь час марку трымаць, канешне, калі ты думаеш і далей ў гэтым шоў ўдзельнічаць. А спрыяе гэтаму, канешне, піар. Супертачкі, паводзіны вар’яцкія, наркотыкі.

ІГАР: А што, гэта ўсё не так?

МІЦЯЙ: Так і толькі так, але ж толькі па целіку.

ІГАР: А ты на нарकोціках?

МІЦЯЙ: Не.

ІГАР: Чаму?

МІЦЯЙ: (усміхаючыся) Плюнуў.

ІГАР: І нешта змянілася?

МІЦЯЙ: А нічога. Толькі больш на плечы лягло.

Міцяй дастае цыгарэты.

МІЦЯЙ: Прыкурувай.... Ад нарकोцікаў адмовіўся, калі зразумеў, што гэта толькі шырма, абарона. Абараніў сябе туманам і сяджу за ім, быццам спавіты, плюючы на ўсё, што наўкола робіцца, а так немагчама, нельга жыць. Трэба ўсё бачыць і чуць, рэагаваць на жыццё адэкватна, не размазваючы смаркачы па сарцірах клубных.

ІГАР: І што, доўга ўжываў?

МІЦЯЙ: А тэрмін немагчама вызначыць: у кожнага ён свой. Вось і ў мяне канец яму настаў.

ІГАР: А кідаць цяжка было?

МІЦЯЙ: Не, калі ты таго хочаш, то не цяжка.

ІГАР: Раскажы.

МІЦЯЙ: Да ўсё табе цікава. Сяджу я неяк на прыпынку і бачу, як пераварочваецца мой свет. Да гары нагамі ўсё: тралейбусы, у якіх рогі па зямлі валочацца, а колы зверху, бабулі, дзеці на галовах ходзяць. І тут нейкая бабуля да мяне падходзіць і пытае: "Сыноч, ці жывы ты?" І тут я дакемліваю, што гэта я з лавы на прыпынку скаціўся і проста на зямлі валяюся. І ўсё. Крокка. Больш мне не трэба было аніякіх "званочкаў", аніякіх праблемаў са здароўем альбо з ментамі. Нічога... Вось так і кінуў.

ІГАР: А ў мяне сябра адзін таксама падсеў. У войску гэта было. У нас тамака пара азіятаў было.

МІЦЯЙ: Чуркі...

ІГАР: Азіяты яны, а не чуркі. Так, уяўляеш, яны проста, як кажуць, "не адыходзячы ад касы" і гандлявалі. Ну, значыцца, адзін на гэта і падсеў. Канешне, кожнага справа, мы неяк з землякамі ад гэтага неяк бокам былі. Не па-нашанскі неяк гэта... Ну час ідзе, пара ўжо і да дому збірацца, а гэты кажа: "Ратуйце, мол, хлопцы, куды ж мне такім да дому-та вяртацца?!"

МІЦЯЙ: Тут вы яго і...

ІГАР: Што?

МІЦЯЙ: Забілі!

ІГАР: За што?

МІЦЯЙ: Ды ладна, жартую я. Кажы далей.

ІГАР: Карацей, мы яго ў капцёрцы нагамі піналі. Нас больш за двух. У яго як адхадняк, а мы яму ў зубы лыжку і малоцім.

МІЦЯЙ: (Смяецца) Ты, Ігарок, так дзіўна раскажываеш.

ІГАР: Што, нецікава што лі?

МІЦЯЙ: Ды цікава кажу, цікава. Проста дужа каларытна.

ІГАР: Ну гэтаму я яшчэ ў школе навучыўся

МІЦЯЙ: А ты ў якой вучыўся?

ІГАР: Ды я не тутэйшы.

МІЦЯЙ: І я.

ІГАР: А ты адкуль?

МІЦЯЙ: З вобласці.

ІГАР: Ну не хочаш казаць - не кажы. Твая справа.

МІЦЯЙ: Ды не, лічы, што і я тутэйшы. Бацькі сюды пераехалі, калі я ў другім класе вучыўся. Таму лічы, што з гораду.

ІГАР: А у мяне бабка тут нарадзілася.

МІЦЯЙ: І ў мяне. Памерла праз пару гадкоў, як мы сюды перабраліся. Бацькі сюды прыехалі яе даглядаць, яна ўжо зусім хвора была, амаль не хадзіла...

ІГАР: І я сваю даглядаю... Ведаеш, Зміцер, так цяжка яе слухаць... яна ж увесь час толькі пра адно і гаворыць: памру – кватэра табе застанецца, памру – кватэра табе застанецца. А я не хачу! Я не хачу гэтай

кватэру, пляваў я на яе, у інтэрнат пайду, да мужыкоў са смены: не першы і не апошні. Я, можа, наогул не хачу, каб яна памірала.

МІЦЯЙ: Ну, ціха, брачо. Хто ж хоча...

Яны, сідзячы доўга, глядзяць на неба. Хмары разышліся, і на небе з'явіўся маладзік. Міцяй запальвае дзве цыгарэты, адну аддае Ігару.

ІГАР: Слухай, выпіць хочаш?

МІЦЯЙ: У цябе што, з сабой нешта ёсць?.. Я кажу: "З сабой нешта?" Ігарок, спіш? У цябе з сабой?

ІГАР: Ды не.

МІЦЯЙ: А чаму замоўк?

ІГАР: Ды я ўзгадваў, дзе тут бліжэйшы начнік, думаў.

МІЦЯЙ: За мастом, як ідзеш праз сквер, у прыватных дамах крама ёсць, там, калі я яшчэ малым быў, цётка ўвесь час барматухай гандлявала. Тут недалёка. Я, шчыра кажучы, не ведаю, як там зараз: гады тры там дакладна не быў. Ты ў вакно паляпай: можа заснула.

ІГАР: Так я злётаю?

МІЦЯЙ: Ты хоць зразумеў дзе?

ІГАР: Разбяруся.

Ігар устае і шпарка ідзе па мосце.

МІЦЯЙ: Стой!

ІГАР: Што?

МІЦЯЙ: Грошы-та ёсць?

ІГАР: Знайду.

МІЦЯЙ: Дзе знойдзеш? Ідзі дам.

ІГАР: Не трэба. Я буду частаваць. За знаёмства.

МІЦЯЙ: Пачак цыгарэт купі.

ІГАР: А вось гэта ўжо атрута.

МІЦЯЙ: А ў мяне чаму тырыў?

ІГАР: Цябе бараніў. Жартую, вазьму. Я хутка.

МІЦЯЙ: Давай...

Міцяй застаецца адзін. Ён павольна ўстае, дастае апошнюю цыгарэту, комкае пачак, замахваецца, каб выкінуць яе з маста, але спыняецца. Разшпілівае заплечнік і кідае туды пусты пачак.

МІЦЯЙ: І свет стане лепшым. Галоўнае зрабіць першы крок.

Недалека з'яўляецца кампанія, чуваць гучная п'яная гаворка хлопцаў і дзівочы смех. Міцяй паварочваецца тварам да ракі і курыць,

апершыся а поручы. Праходзячы каля Міцця, адзін з хлопцаў б'е нагой па заплечніку Міцця.

ХЛОПЕЦ: Што ракачом стаў, а?

МІЦЯЙ: А што хочаш?

ХЛОПЕЦ: Ты што, яшчэ тут мыкаць будзеш? Эй, чулі, у нас тут бык!

Кампанія гучна рагоча, чуваць крыкі "валі быка". Хлопец б'е Міцця, але той выварочваецца і б'е ў адказ. Хлопец падае. Некалькі хлопцаў з кампаніі кідаюцца да Міцця. З'яўляецца цягнік, з-за якога не відаць, што робіцца на мосце.

Поезд з'ехаў, і на мосце ўжо нікога няма. Міцяй нерухома ляжыць на зямлі. Праз нейкі час ён цяжка падымаецца, нацягвае капялюш і прыстасоўваецца спіной да поручаў. З'яўляецца Ігар. Міцяй харкае крывёй.

ІГАР: Дзіма, ты што?

МІЦЯЙ: Ды, бля, сухоты.

ІГАР: Якія... цябе што, пабілі?

МІЦЯЙ: Не, сам пабіўся, пад цягнік выпадкова папаў.

ІГАР: Пад які цягнік?

МІЦЯЙ: Ігар не тупі. Дай выпіць.

Ігар дастае шклянку. Міцяй, трохі адглынуўшы, пачынае кашляць.

МІЦЯЙ: Ох, шмурдзяк... Даўно такога не піў. Ці ёсць чым запіць?

ІГАР: Я таго... разбіў.

МІЦЯЙ: Як?

ІГАР: Ды там, у той цёткі не было чаго запіць, я і папрасіў, каб яна наліла звычайнай вады ў шклянку. Я, карацей, нёс, трымаючы за накрыўку, вось...

МІЦЯЙ: Ладна.

ІГАР: На, лепей запалі.

Ігар дастае пачак цыгарэт, аддае яго Міцяю. Той, бярэ цыгарэту і вяртае пачак Ігару.

ІГАР: Гэта твае, я дзве браў.

МІЦЯЙ: Ого, "я не узнаю вас в гриме". Вы становіцеся такім кемлівым... прабач, разумеш...

ІГАР: Ды ну цябе, куры.

Доўга паляць.

ІГАР: Хутка світанне, напэўна.

МІЦЯЙ: Пойдзем дадому зараз.

ІГАР: А я люблю світанак.

МІЦЯЙ: Лепш за ўсё на свеце - ранак.

ІГАР: Ты чаго гэта ў рыфму гаворыш?

МІЦЯЙ: Гэта добра, што ты словы ловіш.

ІГАР: Ды хопіць табе рыфмаваць.

МІЦЯЙ: А ты ва мне рэпера не ўбачыў адразу?

ІГАР: (Смяючыся) Блін, Дзімон, добра! Ну ты даеш!

МІЦЯЙ: А я працягваю, пакуль са смеху не памрэш.

ІГАР: А...

МІЦЯЙ: А і Б сядзелі на трубе. Не, А і Б Сядзелі на трубэ.

ІГАР: І што гэта было?

МІЦЯЙ: Гэта дзіцячая лічылачка.

ІГАР: Ды не, я пра тое, што ты тут у рыфму...

МІЦЯЙ: Гэта фрыстайл.

ІГАР: Што?

МІЦЯЙ: Фрыстайл. Ну вось мы з пацанамі збіраемся і неяк так пачынаем чытаць: ноч цямна, у вачах яна, прыйшла шпана, ніводнага пацана, адныя казлы сярод іх былі, мяне нагамі па нырках білі. Пасля прышоў Ігарок, прынёс гарэлкі глыток.

ІГАР: І цыгарэт!

МІЦЯЙ: І цыгарэт. Лепей прынёс бы з сабой пісталет. Вось мы б далі тым уродам, што ў кроў разбілі мне морду.

ІГАР: А я б на іх "кіа"! І яны б разбегліся хто куды ды...

МІЦЯЙ: Вядома, ты ж Брус Лі, а яны б ад страху абасцалі каленкі. І даведаўся б увесь раён, які Ігар круты мачо...

ІГАР: І падарылі, уручылі б карону!

МІЦЯЙ: Ну канешне, рыфма кульгае, але ж ты ўжо амаль гангста-рэпер. Ну што, давай за маладую рок-зорку на небасхіле шоу-бізнаса Ігарка! (Выпівае).

ІГАР: Ё-е-е!

МІЦЯЙ: Фуф, даўно я не піў такога шмурдзяка...

ІГАР: А зараз што п'еш? Кактэлі ўсялякія?

МІЦЯЙ: Бывае ўсякае. Мы ж усе людзі. Бывае часам пасля запісу такі запой, што п'ем усё, што гарыць, пакуль грошы не скончацца.

ІГАР: А ў нас вось мужык адзін ёсць, ён толькі віно п'е. Кажа, што яму жонка і на Новы год віно спецыяльна ў графін пералівае.

МІЦЯЙ: І што?

ІГАР: Да як ты не разумееш: ён п'е віно-чарніла, тое, што таннае. А жонка таму і пералівае, каб ніхто не ўбачыў, што мужык такую трасцу п'е.

МІЦЯЙ: Нармальна, давай за мужыка!

ІГАР: Давай!

(Выпіваюць, запальваюць)

ІГАР: А ты паліць любішь?

МІЦЯЙ : Я ж казаў табе, што з наркатай завязаў.

ІГАР: Ды я пра тытунь. Я вось люблю каля люстэрка стаць і паліць.

МІЦЯЙ: Голым?

ІГАР: Што голым? А-а-а, не, я ж не які- небудзь паскуднік.

МІЦЯЙ: А што да чаго?

ІГАР: Ну так, мабыць, паскуднікі ўсякія разбэшчаныя робяць.
Слухай, а ты часам не таго?

МІЦЯЙ: Ты што, збрэндзіў?

ІГАР: А чаго ты пра ўсякае паскудства пачаў гаварыць?

МІЦЯЙ: Хто пачаў? Я пачаў? Ды ты ж пра тое загаварыў!

ІГАР: Як гэта я?

МІЦЯЙ: Ты ж першы пачаў.

ІГАР: Гэта ты першы пра голых загаварыў, а не я.

МІЦЯЙ: Усё. Карацей, я не таго, і ўсё. Зразумеў?

ІГАР: Ну тады за мужыкоў!

Ігар і Міцяй выпіваюць. На мосце з'яўляюцца двое.

ІГАР: О, глядзі, можа гэта твае?

МІЦЯЙ: Можа і яны, але нешта іх паменьшыла.

ІГАР: Ну для нас хопіць.

МІЦЯЙ: Ты што, з такіх таксама? Не чапай. Няхай ідуць.

ХЛОПЕЦ: Ну што паселі, жучары?

ІГАР: (Устаючы). Адпачываем.

ХЛОПЕЦ: Опа, Серы, глянь-ка, гэта ж сябра наш, толькі ў
капялюшы. Ты што, тут да гэтага часу пасвішся?

МІЦЯЙ: Куды ішоў, туды і ідзі. Ці зноў захацеў прылегчы?

ІГАР: Ну што, байцы, разбегліся!

ХЛОПЕЦ: Забіся с...

Першым б'е Ігар. Падчас бойкі адзін з хлопцаў уцякае. Ігар і Міцяй дабіваюць другога.

МІЦЯЙ: Усё, досыць, спыніліся.

ІГАР: Ну, б..., касцяхі пазбівай, зноў ў панядзелак на працы прараб
мазгі паласкаць будзе.

ХЛОПЕЦ: Яшчэ пашкадуеце. Вам капец, гадам, буду...

ІГАР: Будзеш, будзеш.

МІЦЯЙ: Перакур.

ХЛОПЕЦ: Зараз Серы вернецца – пакурыце.
МІЦЯЙ: Цябе як завуць, курэц?
ХЛОПЕЦ: А што?
МІЦЯЙ: Так, проста.
ІГАР: Дзіма, на, сербані.
МІЦЯЙ: (Выпіўшы) На, Той-Хто-Без-Імя, і ты сербані.
ХЛОПЕЦ: Да пайшоў ты...
МІЦЯЙ: Не варта.
ІГАР: Да цябе ж па-людску, а ты...
МІЦЯЙ: На, звычайная водка.
ХЛОПЕЦ: (Выпівае) Макс.
ІГАР: Што?
ХЛОПЕЦ: Максам завуся.
МІЦЯЙ: Ну і чым жа я цябе, Макс, пакрыўдзіў?
ХЛОПЕЦ: Нічым.
МІЦЯЙ: Добра, што хоць разумееш.
ІГАР: І адкуль вы такія берацеся?
ХЛОПЕЦ: Пацаны, дайце пакурыць...
ІГАР: Оп-ля, ён яшчэ і цыгарэты кленчыць.
МІЦЯЙ: На, трымай.
ІГАР: Што казаць трэба?
МАКС: Пасля аддам.
ІГАР: Глянё, амаль здагадаўся.
МІЦЯЙ: Ды адчапіся ты ад яго.

На мост з гвалтам залятае кагал хлопцаў, не разбіраючыся, яны пачынаюць біць Міцяя і Ігарка. Цягнік, які ў гэты час зноў з'яўляецца на мосце, хавае карціну бойкі.

Калі цягнік праехаў, відаць, што на мосце засталіся Міцяй, Ігар і Макс. Ігар, скорчыўшыся, сядзіць, абпершыся на парэчы, Міцяй і Макс сядзець перад ім на кукішках.

МАКС: Хлопцы, я...
МІЦЯЙ: Замоўкні. Ігарок, брачо, трымайся, усё будзе добра.
ІГАР: Усё, лады, хлопцы, не мітусіцеся...
МАКС: Я не хацеў... гэта яны... я ж
МІЦЯЙ: Блядзь, не гундось... Ігарок, братка, толькі вочы не заплюшчвай, трымайся, брачо...

Міцяй сударажна спрабуе дастаць тэлефон, набраць нумар, але рукі трасуцца і ў яго не атрымоўваецца.

МІЦЯЙ: Трымайся, брачо, я зараз...
ІГАР: Дзім, а што такое “брачо”?

МІЦЯЙ: Гэта брат, Ігарок, гэта значыць брат... Братка, ты чуеш мяне?.. Ігарок, брачо, ты чуеш?... Брат, брат, брачо...

Пераклад Вольгі Кавалеўскай
15ok@mail.ru